HET GOUDSPOOK

:: Oorspronkelijke roman van G. DIETERLE ::

De hemel boven Parijs was loodgrijs. Een heel fijne regen spritselde neer. Het plaveisel der straten was met een laag modder bedekt, die het loopen bemoeilijkte.

Triestig was het op de pleinen en boulevards, maar vooral in de nauwe, onaanzienlijke straten, zooals de Rue de Versailles, waar ondanks het vroege namiddaguur, in vele winkels de lampen aangestoken waren. Ook in het kleine, donkere goudsmidswinkeltje van Monsieur Bonbouris brandden twee gaslampen, waarvan het licht getemperd werd door de groene kappen.

De zaak van Bonboiris was een echte bric-à-brac-zaak. In de étalages een uitstalling van oud, tweedehands goud, waarvan slechts sporadisch iets verkocht werd. In den winkel, achter een zwarte toonbank, waarop een defecte weegschaal, zat aan een reparatietafel Bonboiris spelden aan broches te zetten, stukjes te soldeeren in ringen, die wijder gemaakt moesten worden, of hij was bezig te polijsten, want hij leefde van reparatie-werk.

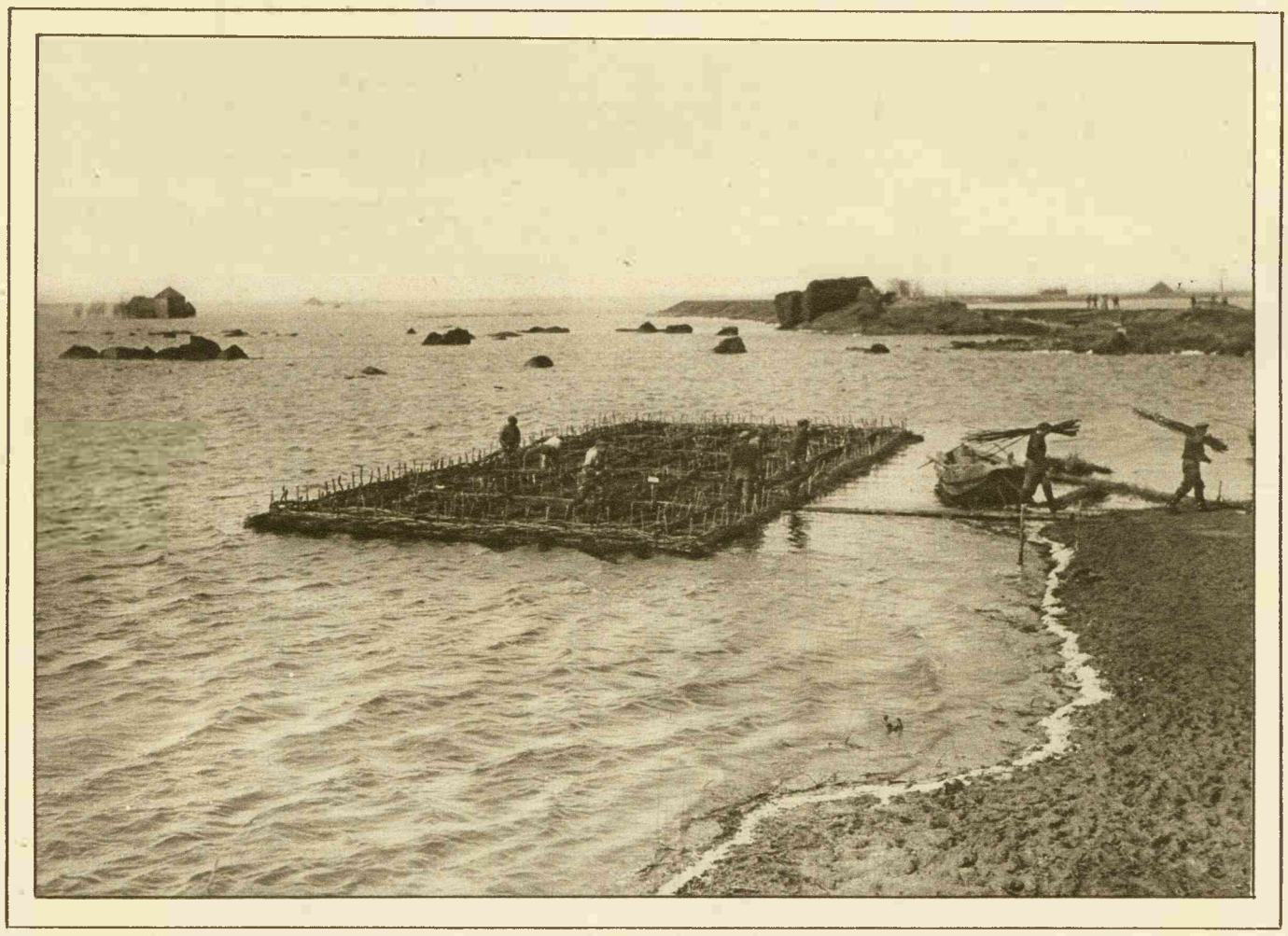
Op dien middag was Bonboiris juist een ring aan het soldeeren, toen een vreemdeling den winkel binnenkwam en zonder iets te zeggen een pakje op de toonbank legde. Hij maakte den zakdoek, die om het pakje gewikkeld was los, terwijl Bonboiris hem door zijn blauwen bril vragend aanstaarde. Uit den zakdoek kwam een baar goud en de bezoeker vroeg met een vreemd accent: „Wilt u dat koopen? — Prijs is billijk. — Ik ben om geld verlegen!"

Bonboiris kon zijn oogen niet gelooven; wel had hij vroeger op de fabrieken, waar hij werkte, meer zulke staven gezien, maar in zijn eigen zaak nog nooit.

Hij vertrouwde den bezoeker niet en vroeg hem enkele bijzonderheden omtrent zijn woonplaats en zijn naam, maar de man glimlachte slechts en dacht er niet aan den goudsmid ook maar de geringste inlichting te verschaffen. „Ik bied u een baar goud te koop aan," zeide hij, „en u hebt alleen het goud te koopen of niet te koopen. Neemt u het niet, dan pak ik het in en ga weer weg... Het is zuiver goud. — U mag het keuren en om u te bewijzen dat ik u meer vertrouw, dan u mij doet, stel ik u voor, mij er driehonderd francs voorschot op te geven.... U kunt het stuk behouden om er een essai van te maken. ... Morgen als ik terugkom, geeft u mij de rest van de koopsom, zeventien honderd francs, of ik neem de staaf terug en u krijgt u driehonderd francs weer."

„Neen, ik heb liever niets met dien handel te maken. ..Ik ken u niet ... en ..." — De goudsmid zweeg, toen hij zag dat de vreemdeling de staaf weer in zijn zakdoek knoopte en den winkel uitging, terwijl hij iets mompelde, dat Bonboiris niet verstaan had.

Bonboiris vond het geval zeer verdacht en hoe meer hij zich erin verdiepte, des te grooter werd zijn overtuiging, dat het een oneerlijke zaak was, en dat hij als fatsoenlijk burger de politie van dit bezoek op de hoogte moest stellen.

DE DROOGMALING DER OVERSTROOMDE POLDERS IN NOORD-HOLLAND.

Verleden week is een aanvang gemaakt met de droogmaling van de polders in de provincie Noord-Holland, die door de jongste overstroomingen zijn ondergeloopen. De foto's op deze en nevenstaande pagina geven een overzicht van de omvangrijkheid van dit reusachtige werk, naar welks aanvang door de bewoners dezer geteisterde streken reikhalzend werd uitgezien. De afbeelding hierboven brengt het leggen der zware zeedijken door middel van reusachtige zinkers in beeld, waardoor de polders voor een nieuwe overstrooming gevrijwaard werden en met de droogmaling een begin kon worden gemaakt.

Een half uur later was hij bij den commissaris van politie, dien hij een uitvoerig verhaal opdischte van een sjofelen vreemdeling die een staaf goud te koop aangeboden had.

De commissaris schreef alles op en toen hij daarmede gereed was, zeide hij met iets bestraffends in zijn stem: „Mijnheer, u is al de tiende goudsmid, die mij een dergelijke mededeeling komt doen; als nu een van jelui dien vent aan de praat had gehouden en intusschen ons gewaarschuwd had, dan waren we verder geweest. Ga in Parijs nu eens naar een langen man zoeken, die sjofel gekleed is."

Bonboiris, die met zijn houding verlegen was, lachte bête en wilde het goed maken met te zeggen: „U hebt gelijk, commissaris, maar je denkt niet aan alles te gelijk .... Weet u wat, als hij terugkomt zal ik u waarschuwen.....!"

„Dat is goed," antwoordde de ambtenaar.

Toen de goudsmid weer op straat liep, gevoelde hij zich toch niet op zijn gemak; de vage berisping van den commissaris hinderde hem en hij vond dat hij dom gehandeld had met den man weg te laten gaan. Als hij terugkwam, zou hij 't veel verstandiger inkleeden, hij zou ...

Plotseling werd hij door een stevigen klap op zijn linkerschouder in zijn overpeinzingen gestoord en opziende zag hij zijn concurrent Du Bois voor zich staan.

„Bonboiris, wat kijk jij bedrukt?"

„En wat kijk jij vroolijk, Du Bois!"

„Nou, daar heb ik reden voor; ik doe daar juist een reuzenzaak .... Een vreemde snoeshaan komt in mijn winkel stappen en biedt een staaf goud voor tweeduizend francs te koop aan... Ik weigerde eerst... maar toen de kerel ze wilde afgeven om de waarde ervan te onderzoeken, tegen driehonderd francs voorschot, heb ik het aanbod geaccepteerd onder voorwaarde, dat wanneer ik het niet neem, hij zijn goud en ik mijn geld terugkrijg ..... Maar hij ziet zijn goud niet terug. — Ik heb een proef gemaakt en de staaf is minstens drieduizend francs waard .... Ik moet nu zien contanten te krijgen .... Kun jij mij niet wat leenen? ... Je krijgt een deel in de winst .... Morgenochtend tien uur komt de man zijn geld halen."

„Om tien uur ....?" vroeg Bonboiris.

„Ja, om tien uur ... Jongen, wat een buitenkansje ..... Het zijn de gebraden duiven, die in m'n mondje gevlogen zijn .... zóó, pief-poef en duizend francs verdiend .... Nou, doe je mee?"

„Ik heb geen geld, Du Bois."

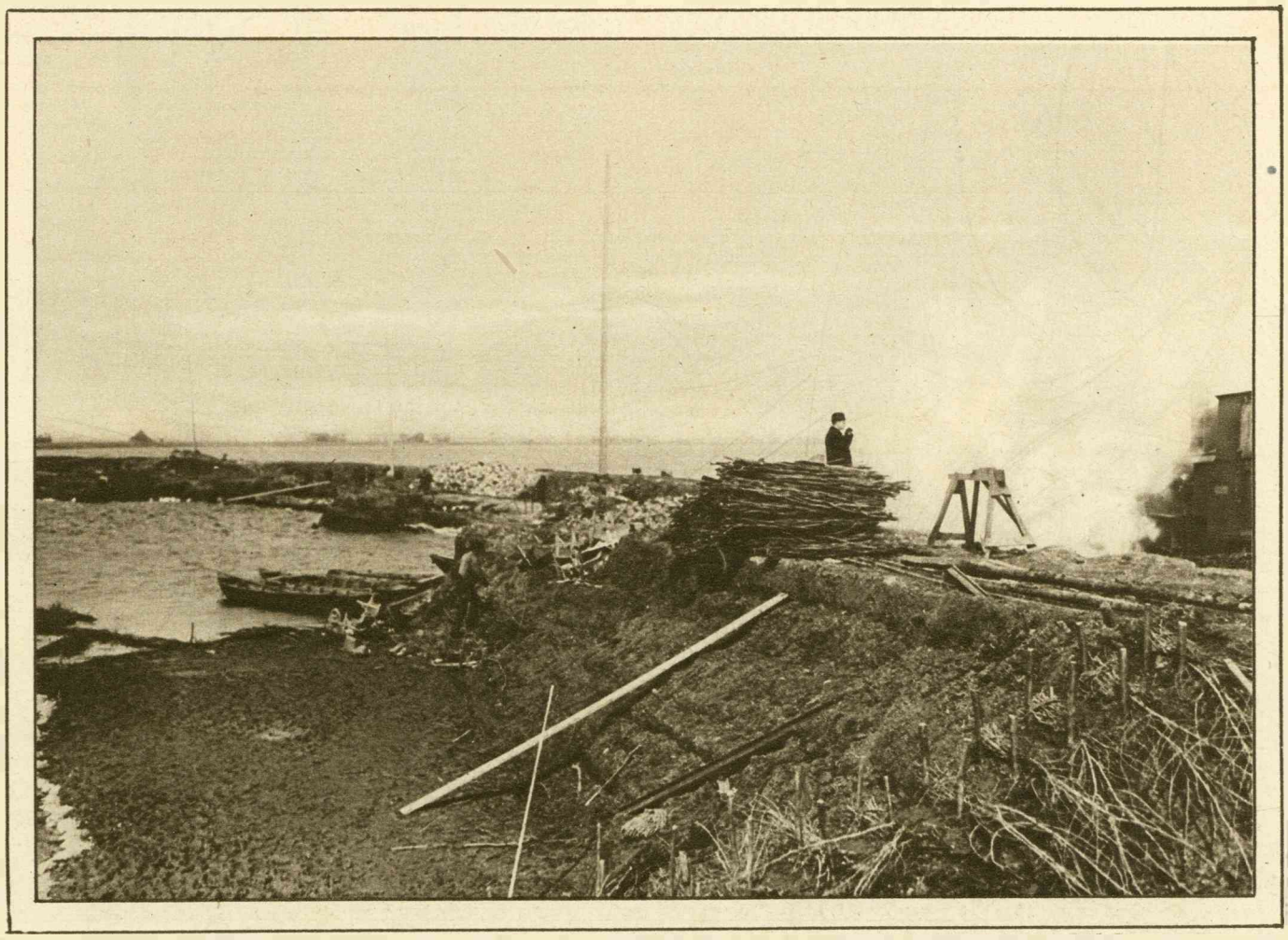
„Nou, bonjour dan, ik moet voortmaken. Jammer dat je ze niet hebt, er was voor jou ook wat te verdienen!"

Met deze woorden liep Du Bois snel weg en Bonboiris keerde naar het politiebureau terug, waar hij hijgend en puffend zijn ontmoeting aan den commissaris vertelde.

„Maar mijnheer, aan niemand zeggen dat ik het u verteld heb. Ik blijf er toch buiten? ... Ik ben blij dat ik mijn fout heb kunnen herstellen, want als eerlijk burger gevoel je je toch verplicht om oneerlijkheid tegen te gaan. U zegt dus nooit dat ik u gewaarschuwd heb, want anders zou Du Bois denken dat ik een verrader ben en ik heb het alleen gedaan omdat het mijn plicht is."

„U kunt er van opaan, mijnheer; de politie weet te zwijgen waar zulks noodig is en ook te beloonen," antwoordde de commissaris, toen hij den goudsmid uitliet.

Bonboiris liep vol trots over het feit, dat hij zich voor zijn vaderland verdienstelijk had gemaakt, naar huis en was er den geheelen avond van in de war en sliep

DE DROOGMALING DER OVERSTROOMDE POLDERS IN NOORD-HOLLAND.

De in de dijken geslagen gaten worden gedicht, waardoor het water de polders niet meer kan binnenkomen.